

LUNA POLNA

Čakala sem, da bo luna polna. Da bom oblekla svežo obleko, ki sem jo oprala v reki, sinoči. Trikrat sem jo namočila, prvič, da je odneslo zle misli, drugič za zemljo, tretjič za veter. Potem sem jo razprostrla po bregu in jo tako pustila do jutra, da se je vanjo ujel najzgodnejši plamen. Stale smo na bregu in od tam poslušale, kako v vasi vso noč trepečejo bobni, ko je luna, polna nocoj, drsela kvišku, in utihnili so šele, ko je padla v sanje otrok, ob svitu, ko so moški tekli v sončno mesto po svete piščali. Videle smo ženske sence, ki so brez spanja nabirale sadje in iz žerjavice greble krompir. Med razpletanjem dveh svetlob smo se skupaj kopale pri slapu in se potem na deblih spustile po reki. Ker je bila moja obleka že napolnjena s soncem, sem jo zložila in odnesla. V votlini glasu so nas čakale starke, morale smo govoriti jezik živali, da se je vse nasičevalo z mrmranjem, in se dolgo mazati s sajami po vsem telesu.

Do morja prideš po cesti, ki se je rodila iz ribjega trebuha. Še nikoli prej nisem bila tam, nihče razen stark, ki so prinašale morski prah, ni hodil v tisti kraj. Bala sem se, da ne bi zdrknile nazaj v ribji trebuh, čeprav smo tja odšle črne in govorile jezik živali, pa tudi vsaka je dobila eno zeleno kroglico, da smo jo imele v ustih in tekle hitreje. Kamnita cesta se je kakor krčevita in spolzka umirajoča kača metala pred mano skoz gozd, vse je bilo tiho in mirno in temno, sonce ni prihajalo noter, za seboj sem slišala šum stopal, potem pa ničesar več, spremenile smo se v nevidne živali, mrmrale njihove neslišne besede in se nismo smele ustavljati vse do vode. Med tekom sem čakala, da bo luna polna, nocoj, in moje telo je raslo in se premikalo čedalje hitreje, kakor se gibljejo telesa med lovom, zrastejo in se napnejo, ko polzijo za pleonom, oči se zrinejo v tulec in vidijo ostro, lahko te pogledajo, a te ne prepoznajo.

Čakala sem, da bo luna polna in da bom poiskala sveto školjko v morju. Ko so moja usta postala hladna in nabrekla, se je iz kroglice v njih zvrтела luna in se potem sukala tik pred menoj, da sem lahko sledila njeni sapi. Spolzke kače pod nogami nisem več čutila, ampak sem slišala, kako zdaj po zraku šumi kot voda, in zelo je dišalo. Nisem zagledala velikega morja, le naenkrat me je objel hlad in čez usta se mi je prelil moker morski prah, v katerem se zibljejo svete školjke, v najtemnejši vodi, in se pokažejo samo takrat, kadar je sonce v ognju in nanje pade mesečev žarek, ki čisto oslepi ribji trebuh, tako da se ni treba več bati. Potopila sem se v morje in s svetlečo se luno pred sabo dolgo plavala navzdol, dokler ni zelo zelo globoko, dosti globlje kot reka, mesečina razkrila gozd svetih školjk, ki so iz teme zazvenele kakor piščali. Poslušala sem, katera najlepše zveni, ker tam prebiva najlepša duša. Potem smo ležale ob morju kakor zlata zrna razsute. Zdaj ni bilo več bojazni,

saje so se s kože spustile v morje, pozabila sem jezik živali in sonce je lizalo zasoljene in rdeče oči, prašne od morja.

V votlini sem stopila v svoj krog iz petih kamnov. K njemu je starka prinesla mleko, dišeče olje in obleko. Moj trebuh je bil vbokel in žareč, moje telo je od nestrpnosti drhtelo kakor telo še mokrega mladiča, ko sem se počasi umivala in si potem natirala olje. Premočno sem čakala, da bo luna polna, nočoj, in da bom oblekla svežo obleko, ki sem jo oprala v reki, sinoči, preveč sunkovito sem se premikala, tako da je starka pihnila predse, ko je odnašala posode. S sveto školjko v naročju sem sedla na sredo kroga in dihala. Potem sem jo z dlanmi objela in zaprla oči. Vse je bila naenkrat tihota. Dvignila sem se nad krog in iz mene so se razlile vse niti, vse se mi je pustilo dotikati in se igralo kakor otrok. Zdaj sem začutila pogled, mehke kakor oblaki, naročje duha, v katerem ponoči pozaspijo naša telesa. Bil je mir vsepovsod in ovila sem se v dlani tega zavetja svetlega pogleda, bilo je toplo znotraj te lepe duše, sveta školjka je tukaj zvenela najmileje. Tukaj se bova naselila.

Svežo obleko imam, ki sem jo oprala v reki, sinoči. Trikrat sem jo namočila, ko sem čakala, da bo luna polna, nočoj, prvič, da je odneslo zle misli, drugič za zemljo, tretjič za veter, in vanjo sem zajela ogenj. Luna polna je zdaj nad mano, ko stojim pri votlini in tiho držim sveto školjko, da lahko zaslišim njeno glasbo, čisto, samo njo. Moj trebuh je vbokel in gibek, moje telo mirno in mehko in napeto in vroče, znotraj drhti od radosti. Potem grem po poti, ki mi zveni iz naročja in se igra z glasbo iz svete piščali. In zdaj me ti zagledaš.

Tako se tvoje srce zaljubi v moje.